

Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών

Καραϊλανίδου Βασιλική

Επιβλέποντες Καθηγητές | Πολυχρονόπουλος Δημήτριος
Γρηγοριάδου Μαρία
Γιουζέπας Δημήτριος

Οι παιδικές χαρές του ALDO VAN EYCK

και το παιχνίδι στον δημόσιο χώρο της πόλης

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στην παρούσα ερευνητική εργασία γίνεται λόγος για τις παιδικές χαρές του Aldo Van Eyck στο μεταπολεμικό Amsterdam και το παιχνίδι στον δημόσιο χώρο της πόλης.

Το παιχνίδι είναι πολύ σημαντικό για ένα παιδί, αφού μέσα από αυτό αναπτύσσεται και κοινωνικοποιείται, μαθαίνει τον εαυτό του και εξασκεί τις δεξιότητές του. Ένα τόσο σημαντικό μέρος της ανάπτυξης του παιδιού δεν μπορεί να παραληφθεί από τον δημόσιο χώρο της πόλης. Εξάλλου εκεί το παιχνίδι μπορεί και πρέπει να συμβαίνει οπουδήποτε αρκεί να υπάρχουν παίκτες και κυρίως χώρος.

Πολλοί αρχιτέκτονες ,λοιπόν, στις αρχές του εικοστού αιώνα ξεκίνησαν να αποκτούν έντονο ενδιαφέρον ως προς το παιχνίδι στον δημόσιο χώρο της πόλης. Ένας από αυτούς ήταν ο Le Corbusier ο οποίος στη Χάρτα των Αθηνών αναφέρει ότι :

«Αυτό που καθιστά ένα σπίτι τρώγλη δεν είναι μόνο το εσωτερικό του αλλά η αθλιότητα αυτού επεκτείνεται και στους στενούς δρόμους και στην έλλειψη χώρων πρασίνου που θα ήταν πρόσφοροι για το παιχνίδι των παιδιών».

Λίγα χρόνια αργότερα, ο Aldo Van Eyck με τη στάση του και το έργο του δημιουργεί μια νέα συνθήκη για το παιχνίδι στο μεταπολεμικό Amsterdam. Στο έργο του επέμεινε στη διαρθρωτική και πρακτική προσαρμοστικότητα και ήταν αφοσιωμένος νεωτεριστής. Έλεγε ότι «η αληθινή φύση της αρχιτεκτονικής βρίσκεται στα παιδιά, μόνο αυτά έχουν γνήσια άποψη για τον κόσμο, που τους επιτρέπει να αναγνωρίζουν τα αληθινά προβλήματα και τις ανάγκες των ανθρώπων».

Ένα χρόνο πριν αναλάβει τα καθήκοντά του στο τμήμα δημοσίων έργων, στην πόλη υπήρχαν λιγότεροι από πενήντα χώροι για παιχνίδι. Οι χώροι αυτοί ήταν ιδιωτικοί και υπήρχε πάντα περίφραξη και φύλαξη.

Μετά ,όμως, το 1947 και μέχρι το 1978, ο Van Eyck σχεδίασε και υλοποίησε πάνω από επτακόσιες παιδικές χαρές στο μεταπολεμικό Amsterdam. Με ένα άκουσμα το «πάνω από επτακόσιοι χώροι παιχνιδιού» εντυπωσιάζει αλλά δεν μπορεί να αποτυπώσει πραγματικά αυτό που συνέβη στην πόλη εκείνη τη χρονική περίοδο. Οι παιδικές χαρές συνδέονταν με ένα δίκτυο πεζόδρομων και αποτελούσαν στάσεις μέσα στον αστικό ιστό για μικρούς και μεγάλους. Οι αποστάσεις μεταξύ τους ήταν πολύ μικρές και πολλές φορές τις χώριζε μόνο ένα οικοδομικό τετράγωνο.

Οι πρώτες τρεις παιδικές χαρές του Aldo Van Eyck δημιουργήθηκαν το 1947 με 1949 σε τρεις γειτονιές του Amsterdam. Οι γειτονιές ήταν η Stadionbuurt, Spaarndammerbuurt και Volewijck. Και στις τρεις παιδικές χαρές φαίνονται πολλά από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των παιδότοπων του Van Eyck. Αυτά ήταν, η έλλειψη οποιασδήποτε περιφράξης ένα χαλί από τούβλα για έδαφος, τα δέντρα που φρόντιζε να φυτεύει περιμετρικά, οι μεταλλικές και μπετονένιες κατασκευές παιχνιδιού που σχεδίασε και μελέτησε ο ίδιος, τα παγκάκια που βρίσκονταν περιμετρικά μακριά από το χώρο παιχνιδιού και τέλος ο ελεύθερος χώρος για

κυνηγητό ή ποδήλατο. Τα υλικά που χρησιμοποιούσε για τις κατασκευές παιχνιδιού ήταν το μπετόν, το μέταλλο και σπανιότερα το ξύλο.

Η καμπύλη δεσπόζει σε όλες οι κατόψεις των χώρων παιχνιδιού και ο Van Eyck κατάφερε να συνδέσει αρμονικά τους χώρους αυτούς με τα πεζοδρόμια στην πόλη ή τα δρομάκια μέσα στα πάρκα, φτιάχνοντας ένα σώμα, έναν οργανισμό, ένα δίκτυο πολύ αρμονικό και φυσικά δομημένο.

Μετά την θεωρητική ανάλυση των παιδότοπων πραγματοποιήθηκε μία έρευνα με βάση εβδομήντα τοποθεσίες των παιδικών χαρών του Aldo Van Eyck στο σημερινό Amsterdam. Η έρευνα έγινε μέσω του ηλεκτρονικού αρχείου φωτογραφιών του Amsterdam όπου αναζητήθηκαν οι δρόμοι που βρίσκονταν οι παιδότοποι , και έπειτα εντοπίστηκαν τα οικοπέδα στα οποία βρισκόταν και σημειώθηκαν στο χάρτη. Καταγράφηκαν ,έπειτα, σε πίνακα : οι γειτονιές στις οποίες βρίσκονταν, οι τύποι των κατόψεων τους, οι τύποι των δημόσιων χώρων στους οποίους ανήκαν, τα υλικά των κατασκευών και τέλος, η αντοχή των παιδότοπων στο χρόνο.

Τέλος, ο Aldo Van Eyck ως πρωτοπόρος χάραξε το δρόμο για μια αρχιτεκτονική προσιτή, απλή και αποτελεσματική. Προήγαγε την κοινωνικοποίηση και τη συνάντηση μικρών και μεγάλων μέσα στην πόλη και απέδειξε ότι με οικονομικά και λιτά υλικά, μπορεί μια πόλη να πλουτίσει από την ουσιαστική προσφορά χώρων παιχνιδιού.

ABSTRACT

This research paper discusses Aldo van Eyck's playgrounds in post-war Amsterdam and child's play in the city.

Children's play is very crucial since it is a way for children to develop new skills and socialize with one another. Such an important part of a child's development can not be omitted from the public space of the city. After all, play should be able to occur anywhere in the city, as long, as there are players and adequate space. Many architects, therefore, in the early twentieth century began to acquire a strong interest in play occurring in the public space of the city. One of them was Le Corbusier who states in the "Charter of Athens" that: "What makes a house a slum is not only its interior, but its misery extends to the narrow streets and the lack of green spaces that would be suitable for children's play."

A few years later, Aldo van Eyck with his work created a new condition for children's play in post-war Amsterdam. In his work he insisted on structural and practical adaptability and was a devoted modernist. He said that "The true nature of architecture lies in children, only

they have a genuine view of the world, which allows them to recognize the real problems and people's true needs."

A year before he started working in the Department of Public Works, there were less than fifty playgrounds in the city. These areas were private and there was always fencing and security.

But then, from 1947 to 1978, Van Eyck designed and built over seven hundred playgrounds in post-war Amsterdam. The playgrounds were connected by a network of sidewalks and were stops in the urban fabric for children and adults. The playgrounds were very close to one another and often separated by only one building block.

Aldo van Eyck's first three playgrounds were built between 1947 and 1949 in three neighborhoods of Amsterdam. The neighborhoods were the Stadionbuurt, Spaarndammerbuurt and Volewijck. All three of them show many of the features of Van Eyck's playgrounds. These were, the lack of any fencing, a carpet made of bricks for the ground, the trees that he carefully planted around, the metal and concrete toy structures that

he designed and studied himself. Also, the benches that were around the perimeter away from the play area and finally the free space for hunting or cycling.

The materials he used for his play equipment were concrete, metal and rarely wood. Curves dominate all the floor plans of the playgrounds and Van Eyck managed to harmoniously connect these spaces with the sidewalks in the city or the streets in the parks, making a network very harmonious and naturally structured.

After the theoretical analysis of the playgrounds, a research was carried out based on seventy of Aldo van Eyck's playgrounds in Amsterdam today. The research was carried out through Amsterdam's electronic photo archive where the streets of the playgrounds were found, and then they were located and marked on the map. Then a board was made with : The neighborhoods in which they were located, the types of their floor plans, the types of public spaces to which they belonged, the construction materials and finally, the durability of the playgrounds over time.

Finally, Aldo Van Eyck as a pioneer opened the way for an affordable, simple, and efficient architecture. He promoted the socialization and the merging of all citizens in their neighborhoods, proving -that the city can be enriched with actual paly areas using only economic and simple materials.